

til en senere Tid, og naar det viser sig, ikke som en rent enkelt Undtagelse i et enkelt Aar, at man saaledes maa lide under den Ulempe, at Finantsloven først senere bliver færdig, men det gjentager sig Aar efter Aar, at man kommer ud over den 1ste April og kommer flere eller færre Uger ud derover, ja flere Maanedes, bliver det en meget sølelig Ulempe, at de Udgifter, om hvilke alle Parter have været enige, ikke kunne blive afholdte. Det gjælder særlig f. Ex. om alle Udgifter til nye Byggesoretager. Ved disse er det under vore klimatiske Forhold givet, naar de skulle finde Sted i det kommende Finantsaar, at det er ønskeligt at begynde paa dem saa tidlig som muligt efter Finantsaarets Begyndelse. Skulle de derimod vente, indtil Finantsloven bliver færdig i Slutningen af April eller Mai eller maaff senere, vil det være en sølelig Ulempe for de paagjældende Foranstaltningers Gjennemførelse, en Ulempe, som beklages af os Alle, af Rigsdagen saa vel som af Regjeringen, og det forekommer mig derfor at være i og for sig ønskeligt, at Rammen for de Udgifter, som overhovedet kunne afholdes i den Tid, som hængaar, indtil den ordinære Finantslov udkommer, bliver noget udvidet, saaledes at vigtige Statsinteresser ikke skulle komme til at lide under den Omstændighed, at Finantsloven ikke kan blive færdig til den 1ste April, og det kan jo være rent tilfældige Omstændigheder, der fremkalde dette, saaledes som vi særlig have set i Aar. Derjom det ikke havde været muligt at forcere Forandringen af denne Bygning i den Grad, som stet er, kunde der let være gaaet endnu en Maaned længere hen, før Finantsloven bliver færdig, end der nu er Udset til, at der vil hængaa, og lignende Tilfældigheder kunne komme i andre Aar. Det forekommer mig, at det, naar det overhovedet stiller sig saaledes, at midlertidige Finantslove næsten blive en Regel i vort konstitutionelle Liv, i alt Fald meget hyppig maa anvendes, da er nødvendigt, at de faae en saadan Affattelse, at de give Regjeringen en Bemyndigelse af et saadant Omfang, at vigtige Statsinteresser, vigtige Samsundskrav ikke lide derunder, og at tillige Affattelsen bliver af en saadan præcis Bestaffenhed, at der virkelig mellem Lovgivningens forskjellige Faktorer hersker Enighed om, hvad der skal forstaaes ved Loven, og hvilken Bemyndigelse den skal give. Hvorvidt nu Regjeringen har været tilstrækkelig heldig i det foreliggende Forslag med Hensyn til den givne Affattelse, ja, det er jo et Spørgsmaal, som der naturligvis kan være Uenighed om, og der kan reises Tvivl, om enkelte Udtryk virkelig ere af den

præcise Bestaffenhed, at man kommer ud over alle Tvivlene derved. For mit Vedkommende stiller det sig saaledes lidt tvivlsomt, om ikke Benyttelsen af selve Ordet „nødvendig“ i saa Henseende netop kunde gjøre det tvivlsomt, hvor Grændsen ligger, og at det mulig kunde være ønskeligt, at man paa dette Punkt fandt et bestemtere Udtryk; men derfor har jo Regjeringen netop ogsaa forelagt Forslaget saa betimelig at det kunde blive overveiet i dette Thing, hvilken Affattelse, der vilde være den heldigste. At den hidtidige ikke er heldig, er tilstrækkelig konstateret, og derfor vil det være nødvendigt at komme til en anden Affattelse. Det forekommer mig da, at det Ønskeligste vilde være, at Thinget selv tog dette Spørgsmaal under behørig Overveielse og søgte at give Forslaget en saadan Affattelse, at man kom ud over de Tvivl og den Usikkerhed, som har viist sig at være til Stede ved den tidligere Affattelse, og derigennem aabne Veien for, at man virkelig kunde faae en af begge Thing vedtagne samstemmende midlertidig Finantslov inden 1ste April.

Sorup: Nogen stor Tilbøielighed til at tale i denne Sag, kan der næppe være. Derjom der er nogen Forhandling, som paa Forhaand maa siges at være øresløs, saa er det sikkert Forhandlingen om det Forslag, som den høitærede Regjering nu har lagt paa vort Bord. Det meget ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) begyndte med at sige, at han ved at se paa dette Forslag havde en Fornemmelse, som om man opfordrede ham til at prygle sin Gader eller spytte sin Moder i Ansigtet. Jeg har en lignende Fornemmelse, men som Medlem af dette Thing har jeg ikke denne Følelse paa mine Forældres Begne, men paa mine egne. Jeg har en Følelse af, at dette Forslag er en saadan hensynsløs Henvendelse til dette Thing, som man ikke hidtil har set Mage til. Det er ikke min Mening at forhandle Realiteten af dette Forslag med den høitærede Regjering eller med de ærede Medlemmer her bagved. Men jeg tror, at det er rigtigt, at vi gjøre os det klart, hvad det er, man her vil, og jeg tror ogsaa, det er rigtigt, at denne Sag ikke forlader os, førend det er blevet aldeles aabenbart, at der ikke her i Thinget er nogen Misforstaaelse, nogen Uenighed om Opfattelsen af dette Forslag udenfor den inævre Kreds, som hører til det ministerielle Parti. Jeg kan slutte mig til hvad det ærede Medlem fra Leire (Holstein) har udtalt om denne Lov, og Hensigten med at jeg tager Ordet, er nærmest kun at konsta-